

MARÍA BENEYTO

QUASI UN POC DE RES

2001

ELS PLECS DEL MAGNÀNIM

Col·lecció dirigida per Ricardo Bellveser

19

Traduït del castellà per
Emili Casanova

© Maria Beneyto, 2001

© De la present edició:

Institució Alfons el Magnànim

Diputació de València, 2001

Quevedo, 10

46001 València

alfons.magnanim@diputacion.m400.gva.es

www.alfonselmagnanim.com

Dibuix de Maria Beneyto per a la coberta i lletra capitular de Juan Ramos

Depòsit Legal: V. 5238-2000
Impremta Lluís Palacios, Sueca

Estels

Encara està l'arrel profunda
allà en la terra, sempre amagant-se,
sempre ignorant les seues sabes dolces,
la seua força antiga, la seua flor nonada,
els seus resignats brots, les seues fulles,
tan ablanides per la impaciència.
Cedisc a l'intent de sorprendre eixa pau remota.
Li pose límits i, fins i tot, filats
a tota guerra.
(La que jo porte, la guerra meua).
Pocs estels prediuen somnis inaccessibles.
No volen vore'm pàl·lida i obtusa.
Allò que cante, sempre somnàmbula, sempre dispersa,
donant lloguer a la veu que plora, no els complau.
En les dones apalissades, els hòmens tràgics.
I les siluetes que allà lluny, en carrers térbols
vacil·len, cauen, van a la mort com emparant-se en
els dominis quasi materns, no reconeixen la tristor.
I jo em porte dins, en els ulls,
a aquell xic de cabell hirsut que s'arrupix
i calla, i té llàgrimes esquinçades, músiques brutes
interpretant el drama indigent
de les derrotes.
No vol veure'm pels dominis de la puresa
això que lluix distant, lluny.
Sobre l'angúnia en les perfeccions
d'allò que fuig del olor humà,
el terrenal esdeveniment
d'eixe futur que està en nosaltres i elles obliden
amb les seues llampades, amb les mil llums

que sols oferixen quan no hi som,
quan hem anat al nostre adust ofici d'ombres,
àmfores vives de sang i febre,
caricatures de l'àngel cego
que ens protegix amb la seua ceguetat.

Transeünt somnàmbula

*Transeünt somnàmbula,
em mire
venint i sense arribar
de la meua distància...
M.B.*

L'aigua em veia passar
per aquells llocs,
on no res havia perdut (Llevat de la son,
la lleugeresa insignificant
dels anys, fugint-me cap al caos,
les xiquetes que componen
la dona que estic sent, o les fadrines
—tres almenys, que la meua edat conté,
diguem-ne les tres gràcies que no sóc—
o dos mares que no estan en actiu
i practiquen silenci.
(On res —deia— se m'havia perdut. I potser,
on tot ho vaig perdre).
D'ocells no vull ni atrevir-me
a saber res.
Perquè si dic oroneta
gràcil ornament dels núvols,
sageta del vent —ix
de la meua paraula un corb.

Ja floreix
la primavera, i és pecat
diuen als convents
assabentar-se. I és que sempre he tingut por
de no saber eixir
si entre al laberint.
(Pietat per als orfes

morts en accident...).

Salva tu del perill
de caure retallades
les dues mans robadores
que seguesten el temps,
modelen escultures
d'incertesa, i roben a altres pols
el seu batec més íntim.
En fi, me'n vaig.
No et puc dir allò que en mi mateix
emmordasse. Bon viatge, amic.
Que Mozart t'acompanye
en les oïdes sordes,
i que la llum s'acoste
a la teua ceguesa voluntària.
Jo veuré d'integrar-me
—si em deixa l'artrosis—
la marató annual.
I que departisca sort
per als bous —encara que no cal
que la mort intervinga—
el gran deu animal
que cal inventar amb urgència i amb justícia
a la seua semblança,
els que no són humans i ens pateixen.
Jo aniré a la muntanya, a veure si allí la terra
m'accepta com a arbre,
fent que oblide aquella missionera
i a aquella impenitent pecadora
que vaig voler ser, potser a parts iguals.

Recomane paciència

Una paraula que es menja les altres
i les dirigeix lentament, i recomença,
diu que em situe més a prop
als cantons de la llum, i mire.
Arriba l'agulla embastada i acobla
les dues mitats de l'error, les uneix
i les fortifica
per tal que siguen veles d'un vaixell
que va a intentar la mar,
o llenços que necessiten d'un cadàver
per a embolicar el que és inútil,
o banderes
que estiguen cridant a l'aire l'esperança
d'allò que no serà.
Amb la fragilitat d'un paquiderm
que es creguera tórtora,
dansa un núvol gràvid de pluja.
Els xiquets invisibles —eixa fornada
que prompte aplegarà—
acaronen el temps, previsors.
I jo, que abans d'anar-me'n ja construisc
senders per a tornar, m'aferre a l'aire
del que reclame apesantor, altura,
transparència i distància.
Els dic que m'esperen, amb paciència,
a aquells que em reclamen deutes, danys,
i també a eixos altres
que van portar al gel cors meus
—aquells que vaig cedir al silenci—
cors menuts que procrea

al meu pit, eixe pobre
depòsit d'amor que em sosté,
i que hui vol callar-se per què ni la llum
sàpia que canta.

Sis camperoles russes de fusta

Darrere l'aparença està amagat
i no vol eixir a l'aire lliure,
l'ocell invisible d'allò cert.
I està el sant del dia donant atrapada
a qui el convoca i l'assisteixen
i donen de menjar al vent dòcil
milotxes i crepuscles de festa.
¿Per on anaren els cavalls àgils,
les pancartes que ningú ens tradueix,
els xals d'Isadora, els emblemes
de la interinitat que ens sosté?
Hi havia moltes sendes i camins.
No era possible transitar-los tots
com desitjàrem. Els equivocats
tenien part de la veritat. Els altres
posseïen la fe —també el dubte—,
i era millor el vent, la seua flotant
perennitat, la seua manca de matèria,
dejuni pertinaç, beneficiós
per a les nostres arrels, tan voraces.
Se n'ha anat el sol a vore si en altres gents
que juguen amb la pau, hi ha equilibri,
deixant-nos la vesprada color malva
per a col·laborar amb la tristesa.
Les sis generacions de l'oblit
que llauradores russes disminueixen
al seu interior policromat, empren,
per a albergar-me en la ficció, la seua forma.
Elles són les dones que, cap a dalt,
em van contindre, i hui em deixen sola,

final d'etapa, crit que emmudix,
fusta que no és arbre, conseqüència
que les reunit en mi, per tal que siguin
altres sis soletats afegides.

38 i 6 dècimes

Açò és abril. El que em dol
no ho diu la flor de la terrassa
contradictòria en la seua victòria fàcil
sobre el que m'inquieta i em torna
al fred sense memòria.
El termòmetre vol primavera
també, i el calor ja l'indueix
a unir-se al que diuen
geranis, margarides solars,
oronetes, dalt, xiquets rossos
que descendixen del sol,
aterrats
en el balcó que ens enfronta.
El meu abril en canvi, el que està amb mi
en les meus aixelles, en la meua veu, té
per companya l'aigua
que m'imagina font que no cessa,
no està mal del tot, si precisem
que va poder ser pitjor.
Hi ha alguna cosa com una cansera dolça
propi de qui va contindre en lluita activa
els elements solts, imprecisos,
que roden i tornen, suren i s'allunyen
sense poder assentar-se en l'ambient.
Em visiten
records que ja fa temps vaig despatxar.
En ells
una claror menuda
que s'apaga.
Em veuen els llibres, el paisatge

d'una illa enmarcada en el misteri,
l'illa on vaig estar no sé quan
i on tornaré;
les andròmines de l'oblit
que estan ací, plorant-me; les claus
inservibles; la dispersió que ara-i-adés
es reuneix en mi a queixar-se
perquè tinc la grip
i m'han deixat sola aquelles pedres
que ensenyaren la vida als ciments
del bé i del mal;
perquè hi ha números, ratlles,
catalogant-li a la febre
al que jo done, i un ocell lamenta
que el meu silenci escape de les seues plomes;
perquè fins i tot em fa por
una bategada oblidada que retorna,
i em desdoble en mare de mi mateixa,
i em bressole, i em dic
que cal dormir,
però molt a poc a poc,
deixant entrar per la terrassa ara
als núvols,
i deixant passar també amb ells
el bosc inaugural que em va contindre
ahir, quan vaig ser arbre.

Vull estimar el que no vull

La neu està a l'aguait dels xiquets
que no volen créixer i s'equivoquen
de portal, al tornar.

No hi haurà pietat per als assassins
dels vespres, eixos que segresten
les postes de sol i les dones
acabades de parir. A París, el sexe
apren encara i sense descans
d'aquells vells manuscrits
que parlen de les luxúries
inesperades
que civilitzacions abolides
volen ressucitar,

però sens dubte és prompte encara
per a eixir a veure el mar nocturn
quan no sap que estan mirant-lo.

Greta Garbo se'n va anar
i a la Gioconda
li fa mal la llum.

Al seu Museu
les figures de prop ploren
—plorant-se a elles mateixes—
al calor de l'incendi.

I ja vindrà Rabindranath Tagore
a bonegar els que cacen
l'antílop blau.

(Quin pesar, quina pena
estimar-te com t'estime,
diu l'entaulat queixant-se
del taconeig que se li enfurix

cada vegada amb més força).
I jo, ¿qué faré?
ixc a la serena
busque gats que vulguen ser gaseles
i em trobe darrere les petjades
que els deus van deixar
en la seua excursió pel nostre paradís.
Vull voler-te i no estime.
(Ajudeu-me, que a la Sibèria fa fred
i les meus mans gelades es desfan).
Vull la vida
dels acabats de nàixer.
No em serveix que els boxejadors assassinen
el seu cervell a favor de les aloses,
i no vull
que a Guatemala em recorde el vent
el que ha vist de mi.
Senzillament vull
quedar-me
escoltant Vivaldi
en el sud de Finlàndia
o als Tròpics.

La fugida

Ja tinc fred, s'ha acabat. Cal anar-se'n.
Els peus se m'entumixen, l'alegria
s'angoixa, i hi ha pardalets
que desitgen créixer allà al meu bosc.
Adéu. No et preocupes, que m'emporte
la manta a quadres i eixa catifa roja
que permet volar a la tristor.
Anar-se'n és fàcil. (És cert que m'allunye
perquè aplega la sentor dels pantans
fins ací. I el fred, eixe gris fred,
és gel que m'insulta a veus). Isc
a la intempèrie i ¿veus? No està tan freda
com el gest covard dels morts
que ignoren que ho són. Deixa'm, —amolla
les amarres, per Deu— deixa'm anar
a les meus distàncies, al meu aire. Jure
que me n'aniré molt espai i molt tranquila,
tota silenci, i gairebé sense petjada
que pugua molestar a això amagat
que es podreix i es queda congelat
en el seu propi terror. M'allunya el fred
i la fetor de la sang que no cessa
de procrear-se en fangar. Et deixe
el poc que em queda. Lliga el gos,
i evita que em veja anar-me'n demà,
que he de sortir dejorn. Cara al dia.

Amic íntim

I, amb tot, ja vegeu, no tinc por.
El vaig tindre, sí, quan era
la lluna un cercle de llum gelada,
l'aigua una crida irresistible,
els arbres un crit monstruós
de la terra, i les meues mans una estranya
tremolor. Hui no. Sóc lliure,estic atenta
a les meues pròpies petjades, que no eviten
entropessar amb els ossos escampats
de la desolació que em rodeja.
Estic quasi contenta d'anar-me'n lluny,
carrege abundàncies abusives,
atifells inservibles, planters
que han de brostar pel camí...
La por era un germà molt petit
que calia mirar que puguera
caure i afegir-se fins tornar-se
un pànic ferotge, era una lleu
suavíssima tendresa, tan estimada,
que calia cobrir fins asfixiar-la
per tal que no cresqués més. (La seua mort
es dorm ací en la meua d'alguna manera).
No tinc por, i per aconseguir ara
la pau, me'n vaig sens ell. (Doneu-li una terra
benigna al seu cadàver, quasi el meu).
Ja vegeu, per no tindre, ja ni tan sols
tinc al meu amor de sempre, a la pobra por
que tan fidel companyia ha donat a la meua vida.

De tot un poc

És l'home qui du
les civilitzacions abolides
al muscle.
(A l'esquerre s'angoixa Grècia,
li sagna Egipte al dret).
Diu que hi ha boira allà a Mesopotàmia
i no recorda de quin mar prové,
m'unisc a ell. Eixim per la porta
que el palau del fred facilita
i trobem els aquaris que contenen
eixos peixos humans en embrió
que han de continuar-nos.
Perquè és veritat, ho és, que tot açò,
cafeteries, tendes, gossos que oloren fam
darrere del que Hollywood confessa,
se n'aniran lluny del sol.
(Veritat també, que un descafeinat
es vessa pel meu suèter. El millora).
I he de plorar, perquè la rialla
s'amaga a les esglèsies gòtiques, segura
que allí ningú la pot trobar.
(Però la rialla fuig i se'ns escola
per la gola, i ningú pot
abatre-la, negar-la).
Tot això no impedix que tingam por
que ens mirem als ulls
i descobrim
allò que bull en el centre de la terra.
Unes xiquetes juguen al rogle
entorn de l'arbre de la impaciència,
i yo sent la pena dels llacs

que envegen tant la mar.
L'home diu
que no comprén res, i busca el buit
per on poder desnàixer. Les guerres embogixen
i la victòria decapitada
d'aquella Samotràcia, es recicla
pintant-se la boca inexistent.
M'emmalaltix
en la respiració, l'olor vell
de tanta corrupció acumulada
des d' allò que va iniciar
el bisó d'Altamira, tatuant-se en la cova.
D'entrada, desistisc
d'insistir a Venècia. L'avorrisc.
Això és tot el que dec i no he aconseguit
amortitzar. (Fa a penes
uns mil-lenis, jo era jove,
bevia sucs i licors lliures
de contaminació alcohòlica. La vida
es reconciliava
amb algunes estreles, però és aigua passada
tot allò).
Hui busque l'home
i l'home està de tornada cap al desert
somniaant eternitats.
Tota sola, doncs, ja em mire, reconec
en mi la carn resistent
folla i bruta de terra
sobrenomada dona,
i me'n vaig als confins de les distàncies
darrere de les ombres,
per a preparar-me a ser la criatura
que ha de nàixer demà
de la costella d'un Adam maternal
i del ventre d'una Eva masculina.

Autocançó de bressol

(Alguna cosa per a oferir al desensonyament)

La nit s'enfurix i està utililitzant-te
per a anar a través de tu a la mort.
La desesperació es cristalitza
al teu pols. El dolor es fa un pèndol
d'angúnia que no s'atura al teu cap...
¿A qui acudiràs? Tal vegada no saps
si hi ha cap ésser real al teus voltants,
i et mires somnàmbula, surant
—fantasma de tu mateixa— rodejada
de buits i d'absències, o d'espectres
que estan en altra dimensió, vestigis
que en l'apariència atrontollada usen
de la teua energia i la donen a la por.
(I la por aplega a tu, te la torna
assajant l'asfíxia en la teua gola,
i no tens a ningú, tan sols toques
distàncies, claustrofòbia, i fins i tot inicis
d'alguna cosa teua perduda que retorna
de la conformitat, a afegir-li llast
que lluite en tu contra el furor de l'incube).
Acudixes al lloc que no és present,
però et mentixes en el retrocés
llavant el fanguer vell de les teues mans
que es resistixen a mirar-se brutes.
¿A qui acudiràs? ¿Tal vegada als teus ulls
que miren en sí mateixos la innocència
castigada, la injustícia, el dubte
que es posa el teu nom i cognoms
per tal de justificar-se? Acudix al gest
que refusa el dolor. Eres sobèrbia.
Eres trista i obscura. No has sofert

allò prou prescrit en el que és possible
segons ordena la quota, i això ara
es deu pagar així. Mor-te o calla,
però no plores, encara que ho desitge
aquella xiqueta que se't recicla
i et corromp el cor, a força
d'acumular en tu desesperances,
penes i greuges, com va fer sempre.
Digues que te'n vas, (i, per favor, torna).
Que s'acosten la ira i la vergonya
al teu cansament. Si cal udola,
blasfema, mossega, escopix fàstic, sagna,
i no et compadesques de tu mateixa
en les acaballes, en l'acte
que ja és acte final, teló previst.
Si de cas acudix a les dones profundes,
les que estan en la teua sang confirmant
que el que tens ho tingueren elles,
femelles de l'ansietat, expectatives
del que el mascle donava de les seues sobres
magnànim, segur dels seus dons
per a la caritat més pidolant.
Acudix als records que ells cedixen,
eixos que despertaren tantes nits
volent-se habitar dins el somni.
Dona't la pau que elles consentixen. Dorm.
La soletat que et rodeja, allotge
la inquietud —filla pòstuma de l'ànsia—
a la teua falda trista. Dorm. Bressola
i deixa't engronsar. ¡Són tantes mares
les que vindran, si tu els dones franquícia!
Dorm, que l'enemiga vida queda
darrere el cristal, furiosa, disconforme,
pasturant obscuritat... I ja, demà,
els pardalets diran. Serà altre dia.

El dia que serà

Ja no importa saber-ho. Serà el dia
de l'arc de sant martí còmplice de l'aigua
que ploure massa pels morts,
i potser hi haurà en l'ambient estigmes
d'assenyalada indecissió, colomes
que endolciran la llum, gavines grises
salabroses de renúncia i de record
i oronetes, oronetes blanques...
Fins i tot vindran les ones més rebels
plenes de peix dissolt, a veure't quieta
i a deixar-te la brisa en lloc del vent
sobre la pell, amb tossuderia amorosa.

Un dia com tants. De la fugida
tan sols quedarà aquella paraula
que romandrà secreta, intraduïble,
i, cada vegada que torne l'arc de sant martí,
vindràs —roja, groga, blava i verda—
a pretendre dir-la.

Temps perdut

Em vaig contagiar de la tristesa un dia
i tan sense adonar-me'n,
que ara l'estranyesa desconfia,
mil preguntes inventa.

Qui era jo, anterior al dany, al ressò?
La invasió, com va estar?
Abans d'estar el fred sobre el buit
de la meua ombra, què hi havia?

Ara, ja no tímida, no aquella
del bol entre les mans
per a la pau, ara, en el lament
entre idus i arcans,

em pregunta, nafrat en l'aire, trencada,
com va vindre el contagi,
i el cor s'indigna, l'avalota
sa música a l'adagi.

¿Jo era aquella que va curar la nafra,
la de la mà amiga
que va separar la ferida de la daga?
La del blat en l'espiga?

No sé què va ser del temps aquell, il·lés.
Pregunta, on ha anat?
On vaig poder anar, que no torne?
En quina llum m'he perdut...?

I això tan sols la merla blanca, l'au
que viu immersa en l'errada, ho sap.

Un poc de llum per al petit Simba

I

Sé que en la taula florentina estava.
I no en el seu colorit, ni en el tema
de la seua expressivitat.
Hi havia allí com una llum ja emprada
per àngels, i després tramesa
a aquell que puguera trobar-la, en recompensa
a la nostra acceptació de ser humans
amb tan poca resistència.
Àngels, però no bells, no, aprenents
de la decrepitud que ens degrada
—o tal volta ens eleva i enaltix—
eren àngels vells
dissolts en la llum daurada aquella,
àngels contents
d'envellir i fugir per fi i per a sempre
d'eternitats que es van prometre
extàtiques.
No àngels rebels, tanmateix,
àngels vius
darrere l'or de la taula, i invisibles
per a més precisió.
Una manera de donar forma
intel·ligible a la cosa que s'aproximava,
a allò que deia
aquella llum, en l'idioma del que és ocult
que la taula mostrava:
aparència insistent
d'una clau lumínica no apagada
que no accepta

ser somni solament, somni
que no va voler ser mai desprevingut
i pugna per cedir expressió a allò que calla,
a allò tal volta desesperat, a allò que demana
traducció simultània als ulls
on es diluix i és misteri
(o vol ser), misteri compartit...
D'aquells àngels o aquella llum que ara
toca, tebi, eixe cos diminut
del meu Simba —el gosset
que acaba de morir-se'm—,
¿qué obtinc? ¿Un tafetà perquè no s'infecte
l'arrapada? ¿Una claror balsèmica, una lleu
conciliació amb el que naix espina i sagna?
De Florència em portí una petjada, un record
d'eixe or als ulls.
Llum daurada que aplega i reconcilia
la soletat amb l'errada
i posa límit a l'ombra
on l'insomni crida les seues blasfèmies,
acaronant-li la pell sofrida
al cor de l'ànima
ací, en la nit.

Per a dir adéu quasi en silenci

II

Es despereja la llum, es desemperix el dia
amb moviments àgils.
Arriben ocells lents
des de la poqueta nit de les distàncies
indefinides.
Vides transeünts
que van vindre del temps, s'equivoquen
i no comprenen, des de l'arbre,
la roca o l'afaram, qui són,
que els mou
a elevar-se en la pau de la seua estretor.
Reconec en la branca que es mostra al vent
a aquell ésser que va morir infinites morts,
ésser arbori i mut
que dona fruits per a dir que viu
encara.
La claredat que expressa la carícia immune
dels adolescents, situats
a la vora mateixa de les impaciències,
ja es solidaritza amb els meus ulls,
però res és encara el que pareix.
Una bandada de sements ínfimes,
vagant pels trànsits marcats
en les desolacions assumides, unix
a la terra la seua força i el seu batec.
La redempció de les condenes,
allò que es desconeix i es duplica,
ixia servir al cor vibrant,
unànime, del centre mateix i cert

de que És: veritat, sang incessant i saba
de la vida una i múltiple...

Prendré un got de l'errada, i un glop
del vi del que Deu desposseïra
l'embriaguesa. Surten d'un eixam
palometes que volen ser abelles
sense aconseguir-ho.

Adèu, petit ésser sense aire
als pulmons. Dona'm de la teua mort
eixe exemple que busque, tu que portes
del meu ésser, tant amor per al silenci.

Restes

Una maleta vella abandonada
al carrer,
oberta, rebossant papers
i altres coses
per una boca trista i com morta
que es quedara així, momificant el gest
que descobrix un dolor
a la profanació indiferent
de tants ulls com el dia aproxima
a la seua petita intimitat
desfeta, absorta;
una maleta
que em molesta, que em ferix,
que fa que cride al meu interior una cosa
com una gran protesta que no és meua,
que ha inoculat en mi la seua desgraciada
dispersió de secrets,
fa que ara entenga subtilment
el malestar que sent
quan ja ni tan sols recordava
el muntonet de les cartes grises
—no blanques ni grogues—
que el vent violava alçant-les del sòl;
ulleres inútils, amortallades
en la seua funda, junt a una bitlletera
i alguna cosa que va ser mocador i és indefinible
tela esquinçada,
la caixa de bombons pretèrita, buida,
i alguna foto fantasmal d'un somni
que es va quedar borrós i trencat i brut,

com el mort potser, com la morta
que en la caixa buida de bombons
va guardar paraules i silencis íntims,
subtiletes d'amor, penes plorades,
i va tancar en la maleta per a sempre
—el seu sempre ja prescrit—
una vida que queda reduïda
a això, una maleta que després, un dia,
algú va deixar al carrer
per als agradors,
els gossos vagabunds
o els meus ulls
visionaris, que inventen una història
mínima i punyent, allí, en la vorera
de la claveguera i els seus voltants,
en l'hora més pàl·lida del dia.

Temporal transeünt inadvertit

La soletat o múltiple perfecte
del res minúscul, i els arbres
cansats d'abraçar inútilment
vents errants,
s'alien al calor, es precipiten
a la meua esquena, i em fan mal.
He vingut, portant
la meua absència amb mi.
Res els deixe perquè pregunten
per mi, ja que ningú em recorda.
Potser ni em van notar
allí, a la seua rogalia
no tan sols aleshores,
quan vaig calcigar carrers
i llocs de llum i veu, i música,
quan vaig donar mans o vaig besar galtes
i vaig preguntar als ulls per la meua imatge.
(Quan vaig creure ser part d'aquell tot
on mai no vaig estar).

Sempre un poc de mar

Sirenes assassines
d'àngels mortals, criatures
de l'aigua
que ningú veu, dissoltes en l'escuma,
apleguen, mediterrànies, al centre
del nostre cor i ens esgoten
batecs que precisen
per a ser els fantasmes de l'ona
on anem a ser el duplicat
visible de les seues ires i temences.
Sirenes que sabrien potser també ser mares
de mestissos humans,
si un déu marítim racista
que ens mira inferiors,
no els prohibira la mitat adient
que podria fer fèrtils
els seus impossible sexes.

L'edició del número 19 de
ELS PLECS DEL MAGNÀNIM,
Quasi un poc de res
de Maria Beneyto,
s'ha estampat sobre paper Torreón,
tant l'interior com la sobrecoberta,
i usant tipografia Didot per al text.
S'acabà d'imprimir
el dia 21 de juny de 2001,
a Sueca,
als tallers d'impremta
de Lluís Palacios

